

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

פזיזות או ישרות

מקבל בעיניים סגורות, הרי יתכן שהגוף שלך והתכונות שלך בכלל אינם מתאימים לתפקיד זה, הנה עובדא שגופך שותת דם... תתחשב במציאות, אל תקח דברים שאינם מתאימים למציאות שלך.

ומה התשובה לכך?

"אמר ליה רבא: אנן דסגין בשלימותא [אנחנו שהלכנו בתמימות] כתיב בנו 'תומת ישרים תנחם' (משלי יא), ההליכה שלנו בתמימות תוביל אותנו לדרך הישרה. אין כאן פזיזות כלל וכלל, כי ידוע תדע שעם הקב"ה אין נוהגים בחשבונות והתחכמויות - כאשר השי"ת מבקש לתת לנו את תורתו, אין חושבים פעמיים, אלא תיכף מקבלים אותה בתמימות, אין זה פזיזות אלא היא תמימות ושלימות. הקב"ה בחר בנו ורצה לתת דוקא לנו דבר שהוא תכלית תכלית הבריאה, חוטפים אותו מיד בלי לחשוב שנית, ורק התמימות היא המנחה באותה שעה" (שם).

אמת, כאשר אדם פונה אליך ומבקש ממך לקבל איזשהו תפקיד, בוודאי אין זה מן הראוי לקבל בלי לבדוק את המציאות. אבל כאשר המבקש הינו "יוצר האדם" בכבודו ובעצמו, וכי יש מי שיודע יותר ממנו למה אני ראוי ולמה אני מסוגל...

אדרבא ההיפך הוא הנכון, הטענה היא על אותו צדוקי טיפש שבטיפשים שכאשר הבורא מציע תפקיד הינו מערב את שכלו. וכי מבין הנך יותר מבוראך למה הנך מיועד...

אלא מאי - 'הוסיף רבא ואמר לצדוקי המקנטר: 'והנך אינשי דסגן בעלילותא', אותם אנשים שהולכים בעקמימות, כתיב בהון (משלי, שם) 'סלף בוגדים יסדם'... זה לעומת זה, 'תומת ישרים'... לעומת 'סילוף בוגדים'... מי שלבו ישר עם השי"ת אינו 'בוגד' לעולם, אבל מי שהוא סלף ואינו נוהג בתמימות, נאמר בו בוגדים'.

"והתוצאה של התמימות היא 'תנחם', היא תוליכו למקומו הנכון והראוי ולבסוף יגיע לתכלית שלמענו נברא." (שם)

ובכן, ניתן להשאיר את מצב רוחנו בצד ולגשת לקבלת התורה ברוגע ובבטחה, להיות מוכנית להשראת השכינה על-י-ג-ו... ואשרי תמימי דרך - ההולכים בתורת ה'.

כדרך הנשימה באדם כן נושב מצב רוחו, לרגע הוא עלול להתנפח עד שכמעט פורח הינו באויר בהרגשת 'מי ידמה לי ומי ישוה לי, ובחלוף רגע יכול הוא למצוא את עצמו כמחוסר רוח חיים בהרגשה נוראה של 'מה אני ומה חיי'...

ומה קורה כשהוא שומע בפרשת במדבר על כך שהקב"ה חפץ לדעת את מספרו של כל יהודי. על כך שתפקידו להיות מנושאי הדגל של בוראו, להיות מרכבה לשכינתו עוזו, לגלות את מלכותו בעולמו...

הכל תלוי באיזה מצב רוח נהיה באותה שעה, אם זה יתפוס אותנו במצב רוח של 'אני ואפסי קשה יהיה לנו להשלים עם כך שאנו בסך הכל "מרכבה" ו'נושאי דגל' הרי בשקט בשקט בתוך תוכו עלול האדם להרגיש שהוא "המלך" בכבודו ובעצמו (והייתם כאלהים)...

וכי איזה כבוד
ינחל המלך מכך
שאני הקרוץ
מחומר אהיה
נושא דגלו
בעולם?

ואם באותה שעה יהיה מצב הרוח ירוד ומדוכא, הרי שהסברא נותנת שנפשו תתחלחל מעצם הרעיון הנשגב, וכי 'מי אני ומה חיי שאהיה ראוי לאותה איצטלא, הלא טיפה סרוחה הנני ותו לא וכי איזה כבוד ינחל המלך מכך שאני הקרוץ מחומר אהיה נושא דגלו בעולם, וכי אצדק מה אתן לו?!

ומה הפתרון, איך בכל זאת נזכה להיות מנושאי המרכבה?

"הנה הדרך והעצה היחידה לבא לתורה הק' הוא רק על יד תמימות... 'נעשה ונשמע' זהו שלימות התמימות...!!!

"ובהמשך הגמרא של מתן תורה (שבת פח). מספרת הגמ' על ההוא צדוקי שראה את רבא מעיין בלימודו כשאצבעו הנתונה תחת רגלו נתממכה ושתת ממנה דם, ולא הרגיש כלל בזה. כי כאשר היה רבא מעמיק בשמועתו, היה כל כך מופשט מרוב התעמקותו עד שלא הרגיש כלל באצבעו השותתת דם. אמר לו הצדוקי: 'עמא פזיזא דקדמיתו פומיכו לאודנייכו', שהקדמתם נעשה לנשמע, איך יתכן כדבר הזה לומר 'נעשה' לפני שישומעים' מה לעשות, היה לכם לשמוע קודם, ולפי זה לקבוע אם תקבלוה או לא. ועדיין הנכם אוזניים במידה זו של פזיזות - סיים הצדוקי את תלונתו לרבא" (אוסף אמרים, חג השבועות, ה').

טענה נוראה. מציעים לך תפקיד, תבחן אם הנך מתאים לכך, תבדוק אם זה מתאים לך, מה אתה

• שאלה • עברתי לחסידות אחרת מחמת שבראשונה היה הרבה מחלוקת, דא עקא שאחרי תקופה ראיתי שגם בשניה יש מחלוקת, ונפשי בשאלתי מה עלי לעשות?

תשובה: ראשית כל, אין בהכרח להתייחס לזה כמחלוקת, לפעמים מדובר בחילוקי דעות הנובעים מהמציאות שלא כל הדעות שוות, וחילוקי דעות יש בכל מקום. עליך לבחור לך קבוצה אחת שהנך מרגיש שאתה מתאים עמהם בעבודת ה' ותמשיך בעבודתך, יחד עם זאת יש לדעת ששלימות אין בשום מקום, וכמו שכתב רש"י (דברים א כב) עה"פ "את הדרך אשר נעלה בה - אין דרך שאין בה עקמימות", החסרון הגדול ביותר בעוה"ז הוא כשמחפשים בו שלימות, אז מעזזכט שלימות איז מען קיינמאל נישט צופרידן, און מקריכט נישט ארויס" [כשמחפשים שלימות בעוה"ז אף פעם לא מרוצים ולא מצליחים להיחלץ מהסבך], כלל נקוט בידך, שבעים אחוז טוב, זה מצויין. ואם החסרונות לא יהיו בחילוקי דעות יהיו חסרונות גרועים יותר, ה"י.

• שאלה • בני נמשך חזק לנגינה, והוא דבוק בה כל היום, ברצוני לדעת מה מוטל עלי לעשות?

תשובה: אין ראוי להפרישו לגמרי מזה כי בהיכל הנגינה יש הרבה טוב, ולפעמים העסק בזה מצילו מן החטא, אלא שצריך להזהיר מאוד מן הפסולת המרובה שיש בה, אולי על ידי שילמד עמו תורה ג' בליק"מ (מבאר בהרחבה בספרו דרך כוכב, שם מזהיר מורינו הגה"צ שליט"א מהניגונים הנוראים המצויים בימינו שמקורם בנו"ן שערי טומאה, שהם רע גמור ואין שייך להעלותם אל הקדושה כלל ועיקר).

צריך תמיד להיעשות כלי דקדושה

מתוך שיחה לחבורת בחורים מבני חו"ל - תחילת זמן קיץ תשפ"ה

עזר והעמידו דורות ישראל. השי"ת יעזור שתזכו אף אתם להאיר בבנים ותלמידים אמונה וקדושה במסירות נפש ממש.

מה העצה להתגבר על מדת הכעס?

ראשית צריכין ללמוד את חומרת הדבר, מה שאדם מפסיד מכעס, אפילו אם יש לו נשמה קדושה, ע"י כעס הוא מפסיד את הנשמה. הפסדים נוראים יש מכעס, ועוד הפסדים כהנה בלי שיעור. והעצה הפשוטה היא לדחות את הדבר שאני רוצה לתקן לעוד עשרה ימים, ממילא עובר הזמן והכעס חולף ונשאר רק ישוב הדעת, כי כאשר אומר דבר בכעס ובלא ישוב הדעת, לא רק שלא יוכל לפעול, אלא גם יפול לגאווה.

עיקר טובו של אדם הם מדותיו הטובים, שמקבל כל אדם בסבר פנים יפות, ועושה חסד, ההטבה בין אדם לחבירו עם שכל ודעת, זהו 'בעל מדות', ולהיפך, אם מישוהו פגע בו וציערו, אל ישיבנו תיכף, אלא ימתין כמה ימים להגיב, וכך נמתק הדבר בדיבור פשוט.

שני דברים אלו חשובים מאד, לא להכעיס את חבירו ולא לכעוס ממה שאחרים מכעיסים אותו. כשאדם כועס, אין המח נמצא על מקומו, והוא כבר עבר לשיטה אחרת, ויוצא מפיו דברים לא טובים.

איך זוכים להתחזק בעבודת התפילה?

צריכים לדעת שהתפילה הוא דבר נעים ונחמד, זה לא צריך להיות עול. הקב"ה נתן לנו דיבורים נעימים, גישמאקע פסוקים, הודו לה' קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו, שירו לו זמרו לו, צריך להכנס למתיקות שיש בכל תיבה שבתפילה, בתחילה יעשה עצמו שזה מתוק עד שירגיש באמת שזה מתוק.

פעם אחת שאלו עילוי גדול איך זכה להצליח כ"כ בתורה. והשיב שהדבר הראשון שהוא עשה, ששכנע את עצמו שהתורה היא דבר טוב, דיבר אל נפשו בעצמו כמה טוב ומתוק זה ללמוד תורה, עד שבאמת זכה לטעום טעם מתיקות התורה.

חזקו ואמצו, הקב"ה עזר לכם עד עכשיו, ויעזור לכם עוד ועוד, שיהיה לכם חברים טובים ותתגדלו בתורה ויראת שמים, יהיה לכם הרבה בנים עוסקים בתורה, חזקו ואמצו, אשריכם מה טוב חלקיכם.

(את השיחה במלואה ניתן לשמוע בקול אודיע אומנות)

יש כמה דברים שבחור צריך למסור נפשו עליהם. הענין העיקרי הוא שמירת עיניים, כי הקליפה והטומאה רבה בעולם, ויהודי צריך להיות היפך מהטומאה. גוי הוא טומאה, יהודי הוא קדושה. להתנהג בעדינות יתירה, זיכור אחר זיכור, הן במחשבה הן בדיבור הן במעשה. הן בעיניים והן בלב להתרחק מהטומאה ולהתדבק בתורה.

כלל גדול שכשאדם סר מרע צריך למלאות עצמו עם עשה טוב, למלאות את נפשו עם הרבה תורה. ב"ה יש לנו תורה קדושה כזאת, תורה קדושה מאד, מלאכים ושרפים אין משיגים את התורה שלנו, ואנו זוכים ללמוד תורה עם ילד קטן; קמץ א', בראשית ברא, התורה הגבוהה ביותר אנו זוכים ללומדה.

בחור צריך להרגיל עצמו להתמדה בתורה, אין בטלה כלל. העבירה הגדולה ביותר היא בטלה, כי הבטלה הוא כלי לטומאה, כשאינו לומד ואינו מתפלל ח"ו. צריך תמיד להיעשות כלי דקדושה ע"י לימוד התורה. יש לנו תורה גדולה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, יש לימודים קלים ויש לימודים קשים, כל אחד והכשרון שלו צריך תמיד להתמיד בלימוד התורה.

הבחורים מבקשים ברכה לסייעתא דשמיא.

אכן, זהו העיקר, על זה צריכים להתפלל הרבה. אמנם מצידנו יש לעשות מה שיכולים. אנו אוחזים לפני הגאולה והקב"ה דורש מאיתנו אתערוותא דלתתא, עצם ההתחזקות הוא אתערוותא דלתתא, להאיר לבחורים התלהבות למען שמו יתברך, דווקא לשמור הברית, דווקא לשמור העיניים, ולצאת למלחמה דקדושה.

אדם צעיר אוהב ללחום, צריך לתת לו כלים עם מה ללחום, מלחמה בקדושה.

מאין באתם? מאמריקה!

נולדתם באמריקה? כן!

ב"ה כהיום יש רבנים באמריקה. הראשונים שנסעו לאמריקה לא הצליחו, בגלל שעוד לא היו רבנים באמריקה. באותה תקופה לא היה כאן מה לאכול, ממש רעבו ללחם, ובחורים רבים נסעו לאמריקה, ולא נשאר מהם כלום ה"י. אבל אבי זכרוננו לברכה התחזק להשאר בארץ ישראל, יחד עם עוד כמה יהודים, רבי אהרן קצינלביג, ורבי עמרם בלויא, התחזקו דווקא להיות כאן ולא לנסוע לאמריקה, אכן רעבו ללחם, אבל השי"ת

קח את הלוי

אנו רואים שבכל התורה היכן שנכתב הלשון "קחה" באדם, כגון "קח את אהרן" (ויקרא ח ב), "קח את הלוי" (במדבר ג מה) "ויקח קורח" (שם טו א) וכיו"ב, מפרש רש"י קחה בדברים, זה נקרא קחה אמיתית, כי אילו אני לוקח אדם ונועלו בחדר, לא לקחתי כלום, רק אם אני לוקחו במחשבה, בדעת וברצון, הרי הוא עמי. ומדייקם בספרים, גם במקום שנאמר "ויקח ה' אלקים את האדם וינחהו בגן עדן" (בראשית ב טו) מפרש רש"י; בדברים, כי כאשר הוא יושב בגן עדן והמוח איננו שם, כלומר שלא לקחו בדברים בעת וברצון, אין זה נקרא ישיבה בגן עדן כלל, והוא כלא נמצא שם.

והסמכתי לזה דבר פלא, דפעם אחת ויחידה אנו מוצאים בתנ"ך לשון קחה ורש"י אינו מפרש בדברים - בפסוק "ויקחו את לוט ואת רכוש" (בראשית יד יב) - כי אכן לקחו בעל כרחו, לכן נאמר מיד לאחר מכן באותו פסוק "והוא יושב בסדום", והרי לקחו אותו מסדום מדוע נאמר שהוא יושב בסדום, כי אמנם גופו לא היה בסדום אבל מחשבתו היתה בסדום, הרי הוא נדון כנמצא בסדום ממש. ולכן חזר באמת לסדום.

היוצא לנו מזה שמחשבתו של האדם היא האדם! ואותה צריך לבנות ברצונות וכסופין להקב"ה בכל עת ועידן.

(כ"ג שבט שנת תשע"ו לפ"ק)

תחת כל בכור

כתיב (משלי כב, ט) "טוב עין הוא יבורך", והוא יסוד מוסד לבני ישראל האין להתנהג בכל אופן ומצב שהוא להתנהג עם השני בטוב עין, לראובן לבנינו נתפשט ענין המחלוקת מאד, בין אחד לחברו ונתרבה החילוקי דעות, לא רק בין חסידות לחסידות אחרת, אלא גם בכל חסידות וחסידות נעשה כתות כתות, ובל מקום עבודה יש חילוקי דעות ה"י, וכל זה גורם שנשכח מן האדם מצות של "ואהבת לרעך כמוך", ו"לא תשנא אחיך בלבבך", שהם מצות מן התורה והם יסוד גדול לתיקון העולם בכלליות, וראוי לכל אדם שייבקש וירצה בהצלחת חברו הן ברוחניות והן בגשמיות, על אף חסרונותיו והחילוקי דעות שיש לו עמו, ויתפלל על כל ישראל שיזכו לתשובה שלימה, ולכל השפעת והצלחות טובות ברוחניות ובגשמיות. ויכלל עצמו עם חלק הטוב של כל אחד מישראל...

וצריכין לדעת כי יש מקום בראש להניח שני תפילין, והיינו אף אם מצד אחד צריכין להתרחק מאד ולהבדל מן אלו הנוטים מן הדרך הישר אפילו רק במקצת, עכ"ז צריכין ליכור כי גם הם מזרע ישראל וצריכין להתפלל ולרצות שישבו כולם בתשובה שלימה, וכן שיכלל עצמו בהטוב שלהם ולשמוח בזה, והרמ"ק זצ"ל סובר (אף אם לא כל אחד סבר כדעתו בענין זה) שיש לאהוב הטוב שברשעים אף אם צריכין לשנוא הרע שבהם (עי' תומר דבורה פרק ב').

(צפרא דשבתא פרשת עקב שנת תשע"ג לפ"ק)

בכם בחר א-ל

אנדער זאך אינגענצן!

לאחרונה שח לפני אחד על יהודי חשוב ויקר העוסק בצרכי ציבור באמונה ברוסלאנד, ובמסירותו הוא זוכה להחיות את היהדות באופן נעלה ביותר, ומתוקף פעולותיו הוא נפגש פעם אחד עם הנשיא של אמריקה "קלינטון", וכאשר התפרסם תמונות מהמפגש ניגש אחד אל אביו של העסקן הלז והראה לו את התמונות, כאשר הוא שח לו בהתרגשות על הפגישה של בנו עם הנשיא של המעצמה הגדולה בעולם.

נענה אביו של העסקן ואמר לו בשנינות: "למה את המספר לי כל זאת? לך תספר זאת לאביו של קלינטון! וכי זה יחוס בשבילי שבני נפגש עמו? מה חשיבות הוא לנו להיפגש עם גוי? והרי זה יחוס וחשיבות לקלינטון, שזוכה להיפגש ולשוחח עם בן לעם הנבחר!".

כי אכן כל אחד מישראל צריך לחקוק בליבו ולהאמין באמונה שלימה בבורא כל עולמים ב"ה, בתורה הקדושה, וכמו כן להאמין בעצמו! להאמין ב"טוב שבתוכו להבליט ולהתקשר עמו - בחן של אמת, על ידי צדקה; על ידי עשיית חסד; על ידי האמונה הקדושה; על ידי התמימות; על ידי שמירת הברית.

רכוש נפלא של אהבת ואחדות ישראל

ואף אם האדם מסתכל על עצמו ורואה שאין בו מתום ושלמות בעניינים אלו, יש לו להתקשר עם כלל ישראל יחדיו, ואז יש לו שלימות של כל אחד, וכמו שאמרו חז"ל על הפסוק (שמות י"ב) 'וַיִּתֵּן שְׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר' "כאיש אחד בלב אחד" (רש"י שם), היה שם התקשרות שלימה אחד עם השני, ממש "כאיש אחד!" והוה רכוש גדול ונפלא שאין כמוהו! א מוראדיגע רכוש! כי על ידי זה יכול כל אחד לזכות לתכלית השלימות, אפילו אם הוא כשלעצמו עדיין לא הגיע לשלימות זו!

הבעל דבר בערמימותו מרמה את האדם שיהיה נחשב לחכם ופיקח על ידי שימצא את החסרונות של כל אחד, אך אליבא דאמת כאשר יתבונן האדם יראה וישאל את עצמו, וכי מה יש לי מזה שאני מוצא את החסרונות של השני? הלא אדרבה, האושר הוא כאשר אני אוהב את המעלות של זולתי, כאשר אני מתענג על האמן יהא שמי' רבא' שנאמרת על ידי השני! כאשר אני אוהב את השמירת עניים שלו! ואז נחשב כאילו אני בעצמי עניתי אמש יהא שמי' רבא, וכאילו אני בעצמי שמרתי את העניים אז!

והאמת שזהו דבר הקיים ועומד ולא צריך אלא לעוררו ולגלותו, כי כל כלל ישראל הם קומה שלימה "כאיש אחד" ממש!

בראשית! כל אחד יכול להמליכו ולייחדו בכל עת!

והגילוי השלם של הארת זיו השכינה - שזהו התענוג המושלם והנצחי - זה יושלם ויוגמר רק על ידי כל מעשה ועל ידי כל דיבור, ועל ידי כל מחשבה, כל אלו משלימים את התקון הנצחי שנעשה על ידינו ממש! על ידי כל אחד ואחד מאתנו!

אילו היינו יודעים האהבה העזה של השי"ת אלינו...

בווהר הקדוש איתא לשון מבהיל ומפליא (פרשת שמות דף ה' ע"ב): "אמר רבי יהודה, אלמלי הו' ידעים בני נשא רחמימותא דרחים קוב"ה לישראל, הו' שאגין ככפירא למרדך אבתריה" - אילו

אם האדם מסתכל ורואה שאין בו מתום, יש לו להתקשר עם כלל ישראל יחדיו, ואז יש לו שלימות של כל אחד

היינו יודעים כמה הקב"ה אוהב אותנו, כמה גדולה אהבתו אלינו, היינו נוהמים להקב"ה ורודפים אחריו כל היום כמו אריות!

אילו היה איש הישראלי יודע ומכיר את האהבה העזה אשר השי"ת אוהבו, היה נוהם כל היום בהתלהבות והשתוקקות וכיסופין: "הרי השי"ת אוהב אותי! הוא אוהב אותי כל כך! אשרי שזכיתי להיות בר ישראל!" והרי זה דבר נפלא ונשגב מאין כמוהו!

הבדלה בין ישראל לעמים - למעלה מן המושג!

והענין המופלא הלו של "המבדיל בין קודש לחול בין ישראל לעמים" נתגלה אלינו בסיני, כי לא יתכן להשיג ענין טמיר ונעלה זה אלא על ידי האמונה הקדושה שקיבלנו אז במעמד הר סיני!

ומדומני שמספרים על הרה"ק רבי צדוק מלובלין ז"ע שכאשר היה מבדיל על הכוס ואומר: "המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים" היה נופל בחלשות... מרוב התפעלות של ענין גורא ומופלא זה!

אילו היינו משיגים האמת היינו מבינים כמה אנו מובדלים בתכלית מן העמים! מען פילט אן

סוד עמוק ונורא!

השי"ת יעזרנו בזכות הקהל הקדוש שנזכה לדבר דיבורים ראויים המתאימים לקראת ה"יו"ט הקדוש המתקרב ובא.

והאמת הוא שהוא ענין נפלא ונורא מאוד, סוד עמוק ונורא! אשר רק לעתיד לבוא נזכה להשיגו ולהבינו, דבר נפלא שלא היה לעולמים ולא יהיה עוד! והוא: שהשי"ת כרת עמנו ברית עולם, שגילוי כבוד מלכותו יתברך בכל העולמות כולם יהיה רק על ידינו! והרי ישנם עולמות לאין קץ ולאין תכלית כדאיתא לשון זה בווהר הקדוש (תיקוני זוהר דף י"ד ע"ב), והגילוי של "תגלד ויתקדש שמי' רבא" - שהוא הגילוי של 'עין לא ראתה אלקים וולתה' יצשה למתכה לו' (ישעיה סד, ג), ברית כרותה הוא עמנו שכל זה יהיה רק על ידינו! נאר מיט אונו!

אנחנו כפי שאנו נראים - בשר ודם; כי אנחנו מבחר הבריא "ורע יעקב אשר בחר!"

היום שהקשר יצא לפועל

והיום הזה אשר אנו מתקברים אליו - חג מתן תורתנו הקדושה - הוא היום בו כביכול אנו השתדכנו עמו יתברך! ואם כי עצם 'השידוך' כבר היה הרבה קודם לכך כי "ישראל עלו במחשבה תחילה" (בראשית רבה פ"א ד'), אולם למעשה הקשר יצא לפועל בהאי יומא דקא גרים, חג השבועות!

רביה"ק אומר (ליקוטי מוהר"ן קמא תורה ג'): "שבועות הוא בחינת שכל גדול וגבוה מאוד שהוא חסד עליון ורחמים גדולים".

שמחה גדולה ומופלגת שבחר בנו מכל עם

וכאשר מתבוננים קצת משיגים במעט על גדול עוצם הזכיה הכבירה לה אנו זוכים! הרי ישנם בלי שיעור נבראים בעולם, אזוי פיל נבראים אויף דער וועלט! דומם; צומח; חי; מדבר; ורק בנו בחר השי"ת ממין האנושי להיות לו לעם הנבחר - הרי זה שמחה גדולה ומופלגת!

וזהו חידוש נפלא - א גיוואלדיגע חידוש! השי"ת בחר בנו! ער האט בוחר געווען אין אונו!

והמכוון הוא שבחר בכל אחד ואחד מאתנו! כל אחד חשוב כמו כולם! יעדער איינער איז חשוב ווי אלע! יעדער איינער!

וכאשר השי"ת חקק מאמרו לאמר (מלאכי א, ב): 'אֶהְיֶה אֲתָם אֶמֶר ה' זה עולה על כל אחד מישראל בכל מקום שרק נמצא! על כל אחד ואחד ממש!

כל אחד יכול להיות שותף להקב"ה במעשה

כאשר יחנו כן יסעו

משיב דבר | מכתבים ממזרח
בעניני רחוקים

ב"ה לכבוד יד"נ היקר הרה"ח... שליט"א, ושלמיה ישגא לחדא..

קבלתי מכתבך וכן העשרים וחמשה דאלער. אני עמוס מאד בענינים רבים עד שאין לי פנאי להשיב מיד.

על שאלתך בענין פרנסה, בדרך כלל מייצעים עבודה מגוונת, פירושו עבודה כזו שבכל פעם מתפנה לדבר מחודש (אומרים שעבודה המיוחדת לבריאות לעצבים ממש, היא עבודת השדה). אולי תנסה לעמוד בבית מסחר, כעין שהציעו לך מכבר, למכור רהיטים וכדומה.

על השאלה הב' - כל אלו שאני מכיר ב"נערוויין" כמוך, יודע אני שהם אינם מתפללים שחרית כי אם לפרקים.

ולענין למעשה, אל תחפש עליך דאגות נוספות, תחפש לאט לאט להכנס לחיים יותר מתוקנים ויותר שקטים. וכל נקודה של ויתור, וכל התקדמות של פעולה נכונה וישרה יהיה לך הכל רוח.

כי סוף כל סוף כל הצלחת האדם, הכל מהשמים, אלא שיש ענין של 'פתחו לי פתח כחודו של מחט' (שהש"ר ה, ב), 'ובאתערותא דלתתא איתער לעילא' (לך לך דף פח ועוד). [ע"י התעוררות של פעולה כפי כחו מלמטה ממשיך סיעתא דשמיא מלמעלה] וכל המעברים, אפי' הקשים והרעים ביותר, חולפים ועוברים במשך הזמן, ואי אפשר לי להאריך בדוגמאות מפליאות בזה.

ואין שום יאוש בעולם כללי - זה רואים במציאות.

האבן עזרא היה אומר בדרך צחות על הצרות "פֶּאֶשֶׁר יִחְנוּ כֵּן יִסְעוּ" (במדבר ב, יז) [כאשר באו כן ילכו]. ואע"פ שבעת מעשה מרגישים את עצמם נורא ואיום, וחושבים שזה דבר תמידי, אולם

המציאות אינה כן, ויש ענין שנתהפך הכל לטובה - כלשון רבינו הק' - הכל ממש!

על השאלה הג' מה אומר לך, כל מקום שיהיה לך טוב בגוף, בשלום בית ובפרנסה, הרי זה ממילא משתפר, כידוע לך. אי"כ תסיח דעתך מזה ועסוק יותר בחיים יותר מיושבים.

מובא שנה לא נלכד בחטא של דור המבול מפני שהיה איש נח, כשמו, שכן מצא חן בעיני ה'.

על השאלה הד' אם אין אתה יכול להתבודד ולהשיח לבך לפני השי"ת - מרחשין עם השפתיים בכל עת מצוא בפסוקים של בטחון ושל תקוה, כגון "וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יְיָ לִבִּי בִישׁוּעָתְךָ" (תהלים יג, ו) "בְּךָ ה' חֲסִיתִי אֵל אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם" (שם לא, ב), "מִכָּתֶם לְדוֹד שְׁמִרְנִי אֶ-ל כִּי חֲסִיתִי בְּךָ" (שם טז, א), "הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹקִים כִּי כָאוּ מַיִם עַד נַפְשִׁי" (שם סט, ב) "אֲשֶׁרִי אֲדָם בְּטַח בְּךָ" (שם פד, יג) וכדומה. ועי"ז נכללין בבטחון וממשיכים ישועה.

על השאלה האחרונה; יתכן שאם היית עושה לענין (ווי ס'דארף צו זיין) בעיר... והיית מוצא חן בעיני רעייך, היתה זו הכנה גדולה לעבור אתה יחד עם צאצאך לארץ ישראל.

כל זה מה שנפלט מהקולמוס

ושלום רב ויצו ה' אתך את הברכה.

יעקב מאיר שכטער

סיפורים ולקחיהם | נפשות חסידיות
מאת מו"ר שליט"א

דיעת
התורה

אין לנו השגה בזה-] וישבו שם שלשה מתלמידי הגדולים, וביקש מהם שכל אחד יאמר בפניו איזו אימרה טבא.

נענה אחד ואמר, כתיב (דברים ד, לט) "וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וְהַשָּׁבָת אֶל לִבְבְּךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים בְּשָׁמַיִם מִמֶּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד", אין עוד - אין ידיעה אחרת בעולם - אין ידיעה אחרת בעולם זולת ידיעת השי"ת! כלומר שהקביעה כי "אין עוד" קאי על "ידיעת", ושיבחו הרה"ק מאד.

וידיעה זו היא ידיעת התורה, וטמונה בתוך התורה, וזוכים אליה ע"י לימוד התורה ועי"ז גם נהנים מזוי השכינה השוכנת בתוך התורה הקדושה, ועל ידה מתגלה כבודו ית' בעולם - שזה תכלית הכוונה בבריא.

מובא במדרש "אין דעת אלא הכרת הבורא", שהתכלית האמיתית מכל השגות התורה הק', הוא להכיר במי שאמר והיה העולם, ולדעת זו זוכים רק על ידי הלימוד והעסק התמידי בתורה הקדושה.

הרה"ק מקאצק ז"ע, היה עפ"י רוב מסוגר בחדרו ועוסק בעבודותיו הק' ולעיתים היה יוצא לתלמידיו ומבקש לשמוע איזה דבר, והיה מגיב בחריפות לשון, במילים בודדות שהיו מעט הכמות ורב האיכות כדרכו הק', באופן שהיה יוצא תמיד מהשיחה איזה לימוד נפלא, ומיד חזר להתסגר בחדרו.

פעם נכנס לבית מדרשו -] בדרך כלל היתה שורה אימה גדולה בינו לבין תלמידיו, כמובן שהיה בזה סודות בענין יראה עילאה אשר

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמר
ומכתבי מורינו שליט"א

לימוד
תורה כדי
להנצל
מהיצה"ר -
אין לך
תורה לשמה
גדול מזה!